

**Ούτε
τιάρα
ούτε
φτυάρα**

Χρήστος Κηπουρός

Ούτε τιάρα ούτε φτυάρα

Copyright 2006

Χρήστος Κηπουρός

Μαυρομιχάλη 13

Διδυμότειχο

xkipuros@otenet.gr

*Εικόνα εξώφυλλου: Κατάθεση στεφάνου στο μασωλείο του Κεμάλ,
από τον Πάπα. Αγκυρα 28 Νοεμβρίου 2006,
Πηγή: Αρχείο Συγγραφέα,*

*Εικ. Οπισθόφυλλου: Φάκελος της υπόθεσης, Κείμενα τρία,
Πηγή: ο. π.*

Θράκη 29 Νοεμβρίου 2006,

Εικόνα εξώφυλλου,

Εικόνα οπισθόφυλλου,

Ούτε τιάρα ούτε φτυάρα

Τη στιγμή που ο Tayyip Erdogan φωτογραφιζόταν με τον Πάπα κάτωθεν του πορτρέτου του Κεμάλ, λίγο πριν ο Ποντίφικας πάει να καταθέσει στεφάνι στο μασωλείο του, είμαι βέβαιος ότι ο Τούρκος πρωθυπουργός ψέλλιζε το γνωστό στους Έλληνες στίχο: «Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελά πατέρα». Ως πατέρα της Τουρκίας άλλωστε «Atatürk», τον γράφει κι η Αγία Έδρα στο πρόγραμμα επίσκεψης. Το δε «u», με δύο πάνω τελίτσες.

X. K. 29 XI 2006,

Του πρώην Βουλευτή Έβρου Χρήστου Κηπουρού

Εγώ όμως ας αρχίσω το τρίτο στη σειρά ημερήσιο γραπτό, με έναν άλλο, νόθο επίσης πατέρα. Τον πατέρα των ψεύτικων διλημάτων, δυισμό. Ένα κληρονομημένο λάθος, συνομήλικο με την ιστορία αλλά και με τις κοινωνίες και τους λαούς. Άλλοτε, όπως στην ανέκαθεν παρούσα στην ιστορία των ανθρώπων και των λαών θεολογία, είναι ο δυισμός του καλού και του κακού, και άλλοτε, όπως συνέβη στην Ελληνική κλασική παιδεία, ο ίδιος δυισμός παίρνει άλλες μορφές. Μια από αυτές αναπτύσσεται μεταξύ δύο κακών, εκ των οποίων, όπως λέγεται και σήμερα, το μη χείρον είναι

βέλτιστο. Κάτι όμως που, όπως έδειξε και πάλι η ιστορία, πολλές φορές είναι ένα τρικ και μισό αν μάλιστα, σε κάποιες από αυτές, το μη χείρον δεν αποδεικνύεται ως και χειρότερο.

Η κύρια παρενέργεια του δυισμού είναι ο εγκλωβισμός του ανθρώπινου μυαλού στα εμφανιζόμενα ή υποδεικνυόμενα διλήμματα. Το αν αυτά είναι λανθασμένα αν όχι παράλογα, μικρό το πρόβλημα. Η ουσία είναι να μην επιτρέψουν στο μυαλό να βγει από το πεδίο όπου το εγκλωβίζουν. Η ίδια η ζωή είναι γεμάτη από τέτοια λαθεμένα αν όχι ανόητα διλήμματα. Και μόνο τυχαία μπορεί η έκβαση να είναι η αναμενόμενη.

Σε ότι αφορά την ιστορική μας διαδρομή, ένα από τα πιο κωμικοτραγικά διλήμματα τέθηκε το 1453. Ας μην επεκταθώ στο που, στο πως, και από ποιόν. Είναι άλλωστε πράγματα γνωστά. Ούτε να πω κάτι για την τραγικότητα της περιόδου, που μπορεί κανείς επιστρατεύοντας την εκλογίκευση, να δημιουργήσει δίχτυ ασφαλείας, ώστε να πέσει η υπόθεση στα μαλακά. Να μην εισαχθεί δηλαδή προς συζήτηση το κατά πόσο ανεκδιήγητη ήταν η γνωστή εκείνη θέση που έλεγε «καλύτερα φέσι τουρκικό, παρά τιάρα παπική». Όσο βέβαια και η αντίθετη: «καλύτερα τιάρα παπική, παρά κλπ...». Γιατί υπήρχαν θιασώτες και αυτής.

Δεν είναι μόνο το τι ακολούθησε, και αν διαψεύστηκε ή δικαιώθηκε ο εγκλωβισμός. Είναι η κληρονομιά και οι επιπτώσεις της ενσωμάτωσής του στην ανθρωπολογία μας, στην οποία τα ων ουκ έστιν αριθμός γράμματα της αλφαβήτου της, δημιουργούν και

υποδεικνύουν λέξεις κλειδιά, φράσεις και έννοιες αναπαραγωγής και διαιώνισής της. Άλλοτε να συναινεί μέσα από τη συναίσθηση της αδυναμίας της, και άλλοτε από την απουσία του λόγου και επόμενα της λογικής και της ίδιας της πολιτικής.

Είναι η αχίλλεια φτέρνα του λεγόμενου Ελληνικού πνεύματος. Το οποίο στις καλές του στιγμές, που δεν είναι και λίγες, και μάλιστα κάποιες από αυτές, είναι από τις πιο καλές στιγμές του παγκόσμιου πολιτισμού, δεν έπεφτε σε παρόμοιες παγίδες. Είτε αυτές στήνονταν από τρίτους είτε από την ίδια τη συλλογική του αδύναμη υπόσταση.

Τα λέω όλα αυτά με αφορμή το γνωστό, από την ιστορία, τρίγωνο σχέσεων, ανάμεσα στην Εκκλησία αλλά και τον Ελληνισμό, από δε την άλλη τον Παπισμό και τη Δύση καθώς και τον εξ Ανατολών γείτονα. Επί του προκειμένου, ανάμεσα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, την Αγία Έδρα και τον Τουρκικό Κεμαλισλαμισμό. Αψευδής μάρτυρας, της σχέσης των δύο τελευταίων τις ημέρες αυτές, το όπου Κεμάλ εκεί και Πάπας. Πότε στο αεροδρόμιο της Άγκυρας και πότε στο μαυσωλείο του πολυγενοκτόνου.

Αν ένα από τα κατατεθέντα σήματα της Καθολικής Εκκλησίας είναι η παπική τιάρα, η ιστορία για την άλλη πλευρά του τριγώνου κατέθεσε και συνεχίζει να καταθέτει ένα άλλο σήμα, που μάλιστα κάνει και ρίμα. Μιλώ για τη φτυάρα. Το έχουν άλλωστε οι φασισμοί. Και εδώ σήμα και σύμβολο της νεολαίας επί της περιόδου του Μεταξά ήταν κάτι ανάλογο. Η γνωστή σκαπάνη. Οι σκαπανείς και οι σκαπάνισσες. Μόνο που ο γειτονικός χρήστης της

φτυάρας, δεν μένει στα έργα του Ελληνικού μικρανεπιού. Γιατί αν γίνει σύγκριση είναι σαν να συγκρίνει κανείς νηπιαγωγείο με πανεπιστήμιο.

Ο τουρκικός φασισμός είτε στην κεμαλική του εκδοχή είτε και στην κεμαλισλαμική, πετυχαίνει να ρίχνει αμέσως το χόμα που χρειάζεται ώστε να σκεπάσει όσα ο ίδιος δημιούργησε και οπότε ούτε γάτα ούτε ζημιά. Ας μην επεκταθώ σε άλλες εργασίες, όπως είναι η εκσκαφή αλλά και η επιχωμάτωση τάφων λαών, ιστορικών θεσμών και πολιτισμών. Να πω μόνο για την εκσκαφή του ιστορικού θεσμού του Οικουμενικού Πατριαρχείου, ότι μόνο οι τυφλοί δεν βλέπουν την πραγματικότητα.

Δεν θα ήθελα να είμαι καθόλου στη θέση των εν Αθήναις που όταν δεν αναμασούν τα περί Ευρωπαϊκής προοπτικής της Τουρκίας γνωστά λογίδια, τείνουν χείρα βοηθείας στη χειρωνακτική εργασία που έλεγα. Με τον εγκλωβισμό της η πολιτική Ελλάδα στο ψεύτικο όσο και ανόητο δίλημμα: ναι ή όχι στην Τουρκική πορεία προς την Ευρώπη, έφτασε, όταν δεν φτυαρίζει, να παίζει ρόλους βοηθητικούς. Πότε να αγοράζει φυσικό αέριο και πότε ηλεκτρικό ρεύμα, εξελισσόμενη σε εξάρτημα της τουρκικής μηχανής.

Φτάνει το γνωστό σκαληνό τρίγωνο Ελλάδα, Τουρκία, ΗΠΑ. Αν η θέση αυτή που αναπτύσσω, προσδοκά από τη μια στη Δημοκρατία, από την άλλη ακυρώνει νέους αυτοτραυματισμούς ή και αυτοχειριασμούς. Μπορεί προφανώς το Φανάρι να μην είναι σε θέση να τα φωνάζει αυτά, όμως υπάρχουν πολλοί άλλοι θεσμοί στην

Ελλάδα, στην ίδια την Ευρώπη και την Ένωσή της, που μπορούν και οφείλουν να το κάνουν.

Αν η Δημοκρατία είναι κάτι, πρώτα από όλα -όπως και η Ελευθερία- είναι αγώνας. Αγώνας για την εν Δημοκρατία Ειρήνη και την εν Δημοκρατία Φιλία έως ακόμη και την εν Δημοκρατία Αγάπη. Μπορεί να υπάρχουν και σαφώς υπάρχουν και άλλες Αγάπες. Ακόμη και εν Ισλαμισμό Αγάπη. Όχι όμως και εν φασισμό Αγάπη. Επόμενα ούτε και εν κεμαλισμό ή και εν κεμαλισλαμισμό. Να το πω και αλλιώς: Δημοκρατία. Ούτε τιάρα ούτε φτυάρα.

Θράκη 29 Νοε. 2006,

